

STEPHEN KING

VIATTOMIEN ARPAJAISET

TAMMI

Stephen King

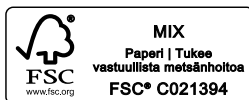
VIATTOMIEN
ARPAJAISET

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

TAMMI

HELSINKI

Shakespeare-sitaatit suomentanut Paavo Cajander
Suomennoksesta on lainauksia teoksesta *Nimettömät alkoholistit*.
Sitaatit Yhdysvaltain kansallislaulusta suomentanut Eino Leino
Suomentaja kiittää Karri Kokkoa avusta baseballkohtien kääntämisessä.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos Never Flich ilmestyi 2025.
Copyright © 2025 by Stephen King
Published by agreement with Stephen King, c/o The Lotts Agency, Ltd.,
New York and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Ilkka Rekiaro 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-7544-4
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Omistettu Robin Furthille
rakkaudella ja ahkeruudesta kiittäen*

TRIG

1

MAALISKUU JA koiranilma.

Suora piiri kokoontuu Buell Streetin metodistikirkon kellarikerroksessa arkisin neljästä viiteen. Teoriassa kyse on Nimettömien Narkomaanien kokoontumisesta, mutta paikalla on lisäksi paljon alkoholisteja. Kellari on yleensä tupaten täynnä väkeä. Kalenterin mukaan on kevät – on ollut jo viikon – mutta Buckeye Cityssä, joka tunnetaan myös nimellä Second Mistake on the Lake, koska Järvenrannan Ensimmäinen Virhe on Cleveland, kevät alkaa käytännössä vasta myöhemmin. Tilaisuuden päätyttyä ulkona sataa tihuttaa. Illan tullen tihku muuttuu rännäksi.

Arviolta kaksi- tai kolmekymmentä osanottajaa on kerääntynyt tumpittynnyrin lähelle sisäänkäynnin tuntumaan, koska nikotinismi on toinen kahdesta sallitusta addiktiosta ja tunnin jälkeen pitää päästä tupakalle. Muut eli useimmat kääntyvät oikealle kohti korttelin päässä sijaitsevaa kahvibaari Flamea. Kofeinismi on toinen sallituista addiktioista.

Pastori Mike on toipuva opioidiriippuvainen ja tulee tähän tapaamiseen kuten moniin muihinkin säännöllisesti. Kokoontumisissa (hän osallistuu kahteen tai kolmeenkin päivässä, myös viikonloppuisin) hän esittäytyy näin: ”Minä rakastan Jumalaa, mutta muuten olen ihan tavallinen huumaiden orja.” Tästä hänet aina palkitaan nyökkäyksillä ja hyväksyvällä muminalla, mutta jotkut konkarit ovat hieman väsyneet häneen. He kutsuvat häntä Ison Kirjan Mikeksi, koska hänellä on tapana siteerata sanasta sanaan pitkiä katkelmia AA:n katekismuksesta.

Pastori Mike tervehtii yhtä miestä *soul shakella*. ”Moi Trig. En olekaan nähnyt sinua usein näillä tienoin. Taidat asua pohjoisempänä.”

Trig ei asu, mutta ei korjaa oletusta. Hänellä on syynsä käydä kokouksissa paikkakunnilla, joilla häntä ei luultavasti tunnisteta. Mutta tänään oli hätätilanne, jossa vaihtoehdot olivat joko mennä kokoukseen tai ratketa juomaan. Ensimmäisen lasillisen jälkeen ei enää olisi ollut vaihtoehtoja. Hän tietää sen kokemuksesta.

Mike laskee kätensä Trigin olalle. ”Kuulostit kokouksessa järkyttyneeltä.”

Trig on lapsuudesta säilynyt liikanimi. Hän esittäytyy kokousten alussa Trigiksi. Esittäytymisen jälkeen hän pysyy tavallisesti vaiti jopa muilla paikkakunnilla järjestetyissä AA- ja NN-kokouksissa. Yleensä hän tyytyy sanomaan ”Mieluiten kuuntelen”, mutta tänään hän viittasi.

”Nimeni on Trig ja olen alkoholisti.”

”Moi, Trig”, ryhmä vastasi. Istuttiin kellarissa eikä kirkkosalissa, mutta silti porukka vastasi samaan tyyliin kuin herätyskokouksissa. Suora piiri on itse asiassa mokaajien seurakunta.

”Haluan sanoa, että olen tänään poissa tolaltani. Tämän verran minun on kerrottava. Ei minulla muuta.”

Jotkut mumisivat *Kiitti, Trig ja Tsemppiä ja Muista tulla uudestaan.*

Nyt Trig kertoo pastorille olevansa poissa tolaltaan, koska on saanut tietää erään tuttavän kuolemasta. Pastori pyytää täsmennystä, mutta Trig kertoo vain, että hänen tuttavansa kuoli telkien takana.

”Rukoilen hänen puolestaan”, pastori lupaa.

”Kiitos, Mike.”

Trig lähtee, mutta ei Flameen vaan kolmen kadunkulman päähän kirjastolle. Hän nousee portaat. Hän tuntee tarvetta istahtaa muistelemaan lauantaina kuollutta miestä. Lauantaina murhattua miestä. Omatekoisella veitsellä vankilan suihkussa murhattua miestä.

Hän etsii lukusalista vapaan tuolin ja istuu tuolle rekvisiittanaan paikallislehti. Hän avaa lehden neljänneltä sivulta, jolla on artikkeli Jerome Robinsonin löytämästä kadonneesta koirasta. Lehden mukaan Robinson työskentelee Etsivä löytää -nimisessä toimistossa. Kuvassa komea, hymyilevä musta nuorukainen on vienyt kätensä ison koiran kaulalle, olisiko labradorinnoutaja. Otsikkona on yksi sana: LÖYTYI!

Trig tuijottaa kuvaa mitään näkemättä ja miettii.

Hänen oikea nimensä oli samassa lehdessä kolme vuotta sitten, mutta kukaan ei ole hoksannut yhteyttä sen ja eri paikkakunnalla AA-kokouksissa käyvän miehen välillä. Kuinka olisikaan, edes siinä tapauksessa, että hänestä olisi julkaistu kuva? Sillä miehellä oli hivenen harmaantunut parta

ja piilolinssit. Tämä versio on höylännyt leukansa sileäksi, käyttää silmälaseja ja näyttää nuoremalta (koska on lakannut juomasta). Hän pitää ajatuksesta, että hän on uusi ihminen. Toisaalta ajatus myös painaa häntä. Siinä paradoksi, jonka kanssa hän elää. Niin ja sen, että miettii isäänsä. Sitä hän tekee nykyään yhä useammin.

Päästä irti, hän ajattelee. Unohda se.

On 24. maaliskuuta. Unohtamista kestää vain kolmetoista päivää.

2

Sunnuntaina kuudes huhtikuuta Trig istuu samalla tuolilla lukusalissa ja tuijottaa päivän lehden pääartikkelia. Otsikko ei puhu vaan huutaa. BUCKEYE BRANDON: MURHATTU VANKI SAATTOI OLLA SYYTÖN! Trig on jo lukenut jutun ja kuunnellut Buckeye Brandonin podcastin kolmesti. Tarinan paljastaja, joka mainostaa itseään ”etterin henkipatoksi”, on sitä mieltä, että ”saattoi olla” kuuluisi oikaista muotoon ”oli”. Onko uutinen tosi? Trig tuumii, että sen täytyy olla, ottaen huomioon lähteen.

Se, mitä aiot tehdä, on hullua, hän sanoo itselleen. Tosi on.

Jos teet sen, paluuta ei ole, hän sanoo itselleen, ja totta on sekin.

Jos aloitat, sinun on puskettava eteenpäin, hän sanoo itselleen, ja se vasta totta onkin. Hänen isänsä mantra kuului: Pitää puskea hamaan tappiin. Säikkyä ei saa eikä perääntyä.

Ja ... millaista se olisi? Millaista olisi, jos hän tekisi *sellaista*?

Trigin on syytä miettiä vielä. Hän haluaa ensinnäkin varmistua siitä, mitä aikoo tehdä, ja toiseksi hän tarvitsee etäisyyttä, *aikaa*, Buckeye Brandonin (ja tämän lehtijutun) ja niiden tekojen välille, jotka saattaa toteuttaa, niiden *hirveiden* tekojen, jottei kukaan hoksaa yhteyttä.

Hän huomaa muistelevansa juttua varastetun koiran löytäneestä nuorukaisesta. Sen otsikko oli lyhykäisyydessään verraton: LÖYTYY! Trig osaa ajatella vain sitä, mitä hän on menettänyt, mitä hän on tehnyt ja mitä hänen on hyvitettävä.

1. LUKU

1

NYT ON huhtikuu. Järvenrannan Toisessa Virheessä lumen viimeiset rippeetkin ovat kohta sulaneet.

Izzy Jaynes kopauttaa kohteliaisuuttaan ylikomisarion oveen ja astuu sisään jäämättä odottamaan kutsua. Lewis Warwick istuu tuolissaan takakenossa toinen jalka pöydän kulmalla ja kädet löyhästi ristissä vatsalla. Hän näyttää siltä kuin meditoisi tai näkisi valveunta. Mistä sen tietää, vaikka näkisikin, Izzy ajattelee. Izzyn tullessa ylikomisario suoristautuu ja laskee jalan takaisin lattialle sinne minne se kuuluu.

”Isabelle Jaynes, huippuetsivä. Tervetuloa pesääni.”

”Palveluksessanne.”

Izzy ei kadehdi ylikomisarion työhuonetta, koska tietää, miten paljon byrokraattista sälää siihen sisältyy, lohtuna niin mitätön palkankorotus, että sitä voisi sanoa nimelliseksi. Izzy viihtyy vallan mainiosti pienessä sopessaan alakerrassa, missä hänellä on seurana seitsemän muuta rikosetsivää mukaan lukien nykyinen parinsa Tom Atta. Mutta Warwickin tuolia Izzy himoitsee. Siinä on korkea, nikamia hemmotteleva selkänoja ja kallistettuna se on aina valmis meditoitikäyttöön.

”Kuinka voin auttaa, Lewis?”

Ylikomisario ottaa pöydältään kirjekuoren ja ojentaa sen Izzylle. ”Voit sanoa tästä mielipiteesi. Se ei velvoita sinua mihinkään. Kuoreen saa vapaasti koskea, kaikki postiljoonista alakerran Evelyniin ja ties kuinka moni muu on käpälöinyt sitä, mutta itse liuskasta kannattaisi kai etsiä sormenjäljet. Osittain riippuen siitä, mitä mieltä olet.”

Vastaanottajan nimi ja osoite on kirjoitettu kuoreen tikkukirjaimin: YLIKOMISARIO LOUIS WARWICK, COURT PLAZA 19. Kaupungin,

osavaltion ja postinumeron alla lukee vielä isommilla kirjaimilla: LUOT-
TAMUKSELLINEN.

”Ai siitä, mitä mieltä *minä* olen? Sinähän se pomo olet.”

”En yritä laistaa – tämä on minun murheeni – mutta arvostan asian-
tuntemustasi.”

Kuori on revitty auki toisesta päästä. Lähettäjän osoite puuttuu. Izzy
vetää varovasti esiin ainoan kuoressa olevan liuskan ja pitelee sitä reunoista.
Viesti on melko varmasti tulostettu printterillä.

Vastaanottaja: Ylikomisario Louis Warwick

Lähettäjä: Bill Wilson

Kopio: Poliisipäällikkö Alice Patmore

Mielestäni Blackstonen sääntöön kuuluisi liittää lisäys. Minusta
VIATTOMIA tulisi rangaista VIATTOMAN tarpeettomasta kuolemasta.
Tulisiko kuoleman aiheuttajat tuomita kuolemaan? Ei minun mielestä-
ni, koska silloin heidän kärsimyksensä tekonsa seurauksista päättyisi-
vät. Ei edes silloin kun he ovat toimineet hyvässä tahdossa. Heidät on
saatava ajattelemaan tekoaan. Heidät on saatava ”katumaan katkeras-
ti sitä päivää”. Kuulostaako tämä mielestänne loogiselta? Minusta kuu-
lostaa, ja se riittää.

Surmaan kolmetoista viatonta ja yhden syyllisen. Silloin ne, jotka ai-
heuttivat viattoman kuoleman, kärsivät.

Tämä on SOVITUSTYÖ.

Bill Wilson

”Vau”, Izzy sanoo. Hän on edelleen varovainen ja taikkaa liuskan takaisin
kaksin kerroin ja ujuttaa kuoreen. ”Joku on vetänyt hullunhousut jalkaan.”

”Niin on. Googlasin Blackstonen säännön. Sen mukaan –”

”Tunnen säännön.”

Warwick nostaa taas toisen jalan pöydän nurkalle ja ristii tällä kertaa
kätensä niskan taakse. ”Anna kuulua.”

”On parempi, että kymmenen syyllistä pääsee vapaaksi kuin että yksi
syytön joutuu kärsimään.”

Lewis nyökkää. ”Nyt seuraa miljoonan taalan kysymys. Mistä viattomasta miehestä meidän hullunhousukirjeenvaihtajamme mahtaa puhua?”

”Veikkaisin että Alan Duffreystä. Hänet puukotettiin viime kuussa Big Stonessa. Hän kuoli sairastuvassa. Sitten se suupaltti podcastaaja Buckeye Brandon aukoi päätään ja lehdessä julkaistiin jatkojuttu. Kumpikin kertoi miehestä, joka astui julkisuuteen ja väitti lavastaneensa Duffreyn syylliseksi.”

”Cary Tolliver, johon osui syöpäkeppi. Hänellä on pitkälle edennyt haimasyöpä, ja hän halusi päästä tunnonvaivoistaan. Sanoi, ettei suinkaan toivonut Duffreyn kuolevan.”

”Tämä kirje ei siis tullut Tolliverilta?”

”Todennäköisesti ei. Hän on Kinerin sairaalassa ja vetelee viimeisiään.”

”Tolliverin tunnustus on toisin sanoen vähän kuin sulkisi tallinoven sen jälkeen, kun hevonen on karannut. Eikö sinustakin?”

”Ehkä on, ehkä ei. Tolliver väittää tunnustaneensa tekonsa helmikuussa muutama päivä sen jälkeen, kun hänellä todettiin parantumaton syöpä. Mitään ei tapahtunut. Sitten Duffreyn kuoltua Tolliver meni Buckeye Brandonin juttusille, herran joka kutsuu itseään eetterin henkipatoksi. Apulaissyöttäjän mukaan tämä on huomionkipeää hevonpeetä.”

”Mitä mieltä sinä olet?”

”Minusta tuntuu, että Tolliverin puheissa on jossain määrin järkeä. Hän väittää, että halusi Duffreyn lukevan tilienpäitä vain parisen vuotta. Sanoi, että varsinainen rangaistus olisi joutua rekisteriin.”

Izzy ymmärtää. Duffrey olisi saanut kiellon asua lasten turvavyöhykkeillä tai niiden läheisyydessä, siis koulujen, puistojen ja leikkikenttien. Häntä olisi kielletty olemasta tekstiviesteillä ja vastaavilla yhteydessä alaikäisiin paitsi omiin lapsiinsa. Hän ei olisi saanut pitää hallussaan pornolehtiä eikä katsoa nettipornoa. Hänen olisi pitänyt ilmoittaa osoitteenmuutoksesta valvojalleen. Valtakunnalliseen seksuaalirikosrekisteriin joutuminen on elinkautinen tuomio.

Tai olisi ollut, ellei hän olisi kuollut.

Lewis kallistuu etukenoon. ”Jos sivuutetaan Blackstonen sääntö, jossa ei sivumennen sanoen ole minusta juurikaan järkeä, tarvitseeko meidän olla huolissamme tästä Wilsonista? Onko kirje uhkaus vai pelkkää suunsoittoa? Mitä mieltä olet?”

”Saanko vähän funtsia?”

”Toki. Mutta myöhemmin. Mikä on mututuntumasi? Ja kysyn tätä meidän kesken.”

Izzy pohtii. Hän voisi kysyä Lewisilta, onko poliisipäällikkö Patmore ilmaissut kantansa, mutta sellainen ei kuulu Izzyn tapoihin.

”Wilson on kaheli, mutta ei siteeraa Raamattua eikä *Siionin viisaiden pöytäkirjoja*. Hän ei pode foliohattuoireyhtymää. Tämä voi olla kiusante-koa, mutta jos ei ole, hänestä on syytä olla huolissaan. Hän todennäköisesti kuului Duffreyn lähipiiriin. Veikkaisin vaimoa tai lapsia, mutta hänellä ei ollut kumpiakaan.”

”Yksinäinen susi”, Lewis sanoo. ”Allen teki siitä ison numeron oikeudenkäynnissä.”

Izzy ja Tom tuntevat Doug Allenin, joka oli yksi Buckeyen piirikunnan apulaissyöttäjistä. Izzyn työpari kutsuu Allenia Tomin lasten lempipelin mukaan Hungry Hungry Hippoksi. Eli kunnianhimoiseksi, mikä viittaa siihen, että Tolliver saattoi puhua totta. Kunnianhimoiset apulaissyöttäjät harmistuvat tuomioiden kumoamisesta.

”Duffrey ei ollut naimisissa, mutta oliko hänellä kumppani?”

”Ei, ja jos hän oli homo, niin pysyi kaapissa. Syvällä kaapissa. Hänestä ei ainakaan ollut liikkeellä minkäänlaisia huhuja. Oli luotonantopäällikkönä First Lake City -pankissa. Ja me *oletamme* tämän kaverin puhuvan Duffreystä, mutta koska hän ei maininnut ketään nimeltä ...”

”Kyseessä saattaa olla joku toinen.”

”Mahdollisesti muttei luultavasti. Käy Attan kanssa jututtamassa Cary Tolliveria sikäli kuin hän on vielä elävien kirjoissa. Jututtakaa *kaikkia* Duffreyn tunnettuja työtovereita pankissa ja muualla. Samoin Duffreyn puolustusasianajajaa. Jos hän teki työnsä hyvin, hän tietää kaikki Duffreyn tuttavat.”

Izzy hymyilee. ”Taidat haluta toisen mielipiteen, joka toistaa kaikuna omia päätelmiäsi.”

”Älä vähättele itseäsi. Haluan toisen mielipiteen huippuetsivä Isabelle Jaynesilta.”

”Jos huippuetsivää kaipaavat, kannattaa soittaa Holly Gibneyille. Voin antaa hänen numeronsa.”

Lewis laskee jalkansa lattialle. ”Emme ole vielä vajonneet niin alas, että ulkoistaisimme esitutkintaa. Kerro mitä mieltä *sinä* olet.”

Izzy naputtaa kirjekuorta. ”Minusta tämä tyyppi voi hyvinkin olla aito. ’Viattomia tulisi rangaista viattoman tarpeettomasta kuolemasta’? Ajatus voi olla looginen hullun mutta ei tervejärkisen mielestä.”

Lewis huokaisee. ”Näen painajaisia niistä kaikkein vaarallisimmista, niistä jotka ovat hulluja ja toisaalta eivät ole hulluja. Timothy McVeigh

aiheutti yli sadanviidenkymmenen ihmisen kuoleman räjäyttämällä Murrah Buildingin ja oli täysin rationaalinen. Hän sanoi päiväkodissa kuolleita lapsia siviiliuhreiksi. Onko maailmassa mitään lapsia viattomampaa?”

”Otat siis kirjeen vakavasti.”

”Mahdollisesti. Käytä siihen aikaa Attan kanssa. Etsikää, löytyisikö jostain joku, joka on Duffreyn kuolemasta näin pöyristynyt –”

”Tai lohduton.”

”Niin. Etsikää joku, joka on tarpeeksi hullu ja tarpeeksi vihainen esittämään tällaisen uhkauksen.”

”Miksi kolmetoista viatonta ja yksi syyllinen? Onko heitä yhteensä neljätoista vai onko syyllinen yksi kolmestatoista?”

Lewis pudistaa päätään. ”Ei aavistusta. Hän saattoi vetää luvun hatusta.”

”Tässä kirjeessä kiinnittyy huomio toiseenkin seikkaan. Tiedät varmaan, kuka Bill Wilson on.”

”Soittaa hiljaista tiukua, mutta miksei soittaisi? Nimi ei ole yhtä yleinen kuin Joe Smith tai Dick Jones, mutta ei se ihan Zbigniew Brzezinskin luokkaan ole.”

”Ajattelen Bill Wilsonia, AA-liikkeen perustajaa. Kirjoittaja saattaa vihjata käyvänsä AA:ssa.”

”Meinaatko että hän haluaa jäädä kiinni?”

Izzy kohauttaa olkapäitään kuin sanoakseen, ettei hänellä ole mieli-pidettä.

”Toimitan kirjeen labraan, vaikka tuskinpa se hyödyttää. Sanovat varmaankin, ettei siinä ole sormenjalkia, että se on tulostettu printterillä ja että paperi on tapulitavaraa.”

”Lähetä kuva kirjeestä.”

”Onnistuu.”

Izzy nousee lähteäkseen. Lewis kysyy: ”Joko olet ilmoittautunut peliin?”

”Mihin peliin?”

”Älä esitä tyhmää. Pyssyt ja Letkut. Ensi kuussa. Minä olen poliisijoukueen kapteeni.”

”Pahus, en ole ehtinyt.” Eikä Izzy aiokaan ehtiä.

”Palokunta on voittanut kolmesti putkeen. Tulee kaunamatsi sen takia, mitä viime kerralla sattui. Muistat kai, että Crutchfieldin jalka murtui?”

”Kenen Crutchfieldin?”

”Emil Crutchfieldin. Moottoripyöräpoliisi, kiertelee yleensä itäpuolella.”

”Ai jaa”, Izzy sanoo ajatellen: *Pojat ja heidän leikkinsä.*

"Etkös sinä ennen pelannut? Yliopistossa?"
Izzy naurahtaa. "No joo. Silloin muinoin kun oli vielä dinosauruksia."
"Ilmoittaudu ihmeessä. Harkitse edes."
"Harkitsen", Izzy sanoo.
Ei hän harkitse.

2

Holly Gibney kallistaa kasvonsa aurinkoon. "T. S. Eliot sanoi huhtikuuta julmimmaksi kuukaudeksi, mutta ei tämä minusta kovin julmalta tunnu."

"Runoilijat", Izzy sanoo ylenkatsovasti. "Mitä otat?"

"Kalatacot kai."

"Tilaat aina kalatacot."

"En aina mutta useimmiten kyllä. Olen tapojeni orja."

"Et kai?"

Pian toinen heistä nousee ja liittyy jonon jatkoksi Frankie's Fabulous Fish -kojun eteen, mutta toistaiseksi he istuvat hiljaa ulkopöydässä ja nauttivat auringon lämmöstä.

Izzy ja Holly eivät aina ole olleet läheisiä, mutta tilanne muuttui heidän jouduttuaan tekemisiin kahden iäkkään yliopistoihmisen kanssa, joiden nimet olivat Rodney ja Emily Harris. Herra ja rouva Harris olivat mielipuoolia ja erittäin vaarallisia. Voisi sanoa, että Hollyn kävi huonommin kuin Izzyn, koska hän kohtasi Harrisit kasvotusten, mutta etsivä Isabelle Jaynes joutui ilmoittamaan kuolemantapauksista Harrisin pariskunnan lukuisien uhrien omaisille. Hän joutui myös kertomaan, mitä Harrisit olivat uhreilleen tehneet, mikä oli kaikkea muuta kuin helppoa. Kummallekin naiselle jäi arpia, ja kun Izzy soitti Hollylle uutisoinnin (niin paikallisen kuin valtakunnallisen) hiivuttua ja ehdotti lounastapaamista, Holly vastasi myöntävästi.

Izzy ja Holly alkoivat toisinaan tavata lounaalla ja ystävystyivät varovasti. Ensin he puhuivat Harriseista, mutta aikaa myöten yhä vähemmän. Izzy kertoi työstään, samoin Holly. Koska Izzy oli poliisi ja Holly yksityiset-sivä, heitä kiinnostivat samantyyppiset asiat, joskin heidän työnsä harvoin limittyivät.

Eikä Holly ollut täysin luopunut aikeesta houkutella Izzy pimeälle puolelle, etenkin kun hänen kollegansa Pete Huntley on jäänyt eläkkeelle ja

jättänyt Hollyn pyörittämään yksin Etsivä löytää -toimistoa (joskus Jerome ja Barbara Robinson auttavat häntä). Holly yritti kovasti tähdentää Izzylle, ettei Etsivä löytää ottanut vastaan avioerotapauksia. ”Ovisilmästä kurkistelu, sosiaalisen median seuranta. Tekstiviestit ja teleobjektiivit. Ouuh.”

Aina Hollyn ottaessa asian puheeksi Izzy lupasi pitää tarjouksen mielessä. Holly tulkitsi sen tarkoittavan, että Izzy puurtaisi poliisilla täydet kolmekymmentä palvelusvuotta ja sen jälkeen muuttaisi Arizonaan tai Floridaan golfkentän viereen. Luultavasti yksin. Izzy oli vetänyt kahdesti lyhyemmän korren avioliittoarpaisissa ja sanoi, ettei etsinyt uutta seuraa, varsinkaan naimisiinmenomielessä. Yhdellä lounaalla hän sanoi Hollylle, että töiden jälkeen olisi mahdotonta kotona kertoa miehelle ihmisen maksoista, joita he olivat löytäneet Harrisien jääkaapista.

”Hei, yritän syödä”, Holly oli valittanut.

Tänään he lounastavat Dingley Parkissa. Kuten Deerfield Park kaupungin toisella puolella, Dingley on pimeällä aika arveluttava (Izzy kutsuu sitä *huumekioskiksi*), mutta päivällä se on ihan mukiinmenevä, varsinkin tällaisella ilmalla. Sää on nyt lämpenemään päin, ja he tarkenevat syödä puiston piknikpöydässä, jollaisia on entistä jääkiekkohallia ympäröivien kuusien lähellä.

Holly on ottanut rokotuksia rokotusten päälle, mutta koronaan kuolee vieläkin keskimäärin yksi kansalainen neljän minuutin välein, eikä hän halua ottaa riskiä. Pete Huntleyllä on edelleen jälkioireita. Hollyn äiti kuoli koronaan. Siksi hän on yhä varovainen ja pitää maskia tavatessaan ihmisiä sisätiloissa ja kantaa olkalaukussa käsidesiä. Mutta hän syö muutenkin mielellään ulkona kauniilla ilmalla kuten tänään, ja oikein odottaa jo kalatacoja. Kahta tartarikastikkeen kera.

”Mitä Jeromelle kuuluu?” Izzy kysyy. ”Huomasin että hänen kirjansa hänen gangsteri-isoisoisästään pääsi bestsellerlistalle.”

”Vain pariksi viikoksi”, Holly sanoo, ”mutta nyt pokkarin kanteen voidaan painaa *New York Times Bestseller*. Se on hyvä myyntitälky.” Jerome on Hollylle melkein yhtä rakas kuin Jeromen sisko Barbara. ”Nyt kun hän ei enää kiertele kirjakaupoissa mainostamassa teostaan, hän on kysellyt töitä toimistolta. Hän väittää tekevänsä taustatutkimusta seuraavaan kirjaansa, joka kertoo jostain salapoliisista.” Holly irvistää osoittaakseen, miten paljon hän sanoo inhoaa.

”Entä Barbara?”

”Opiskelee Bellin yliopistossa täällä meidän kaupungissamme. Pääaineena tietenkin englanti.” Holly sanoo sen oikeutetuksi katsomal-

laan ylpeydellä. Kummaltakin Robinsonin sisarukselta on julkaistu teos. Barbaran runokokoelma, josta hän sai arvostetun Penleyn palkinnon, ilmestyi pari vuotta sitten.

”Eli lapsillasi pyyhkii hyvin.”

Holly ei oikaise. Vaikka herra ja rouva Robinson ovat elossa ja voivat hyvin, Barbara ja Jerome ovat tavallaan hänenkin lapsiaan. He kolme ovat selvinneet sodista. Brady Hartsfield... Morris Bellamy... Chet Ondowsky... Harrisit. Sotia ne olivat.

Holly tiedustelee, mitä uutta sinivuokkojen maailmaan kuuluu. Izzy katsoo häntä mielteliäästi ja kysyy: ”Voinko näyttää sinulle jotain puhelimesta?”

”Pornoa vai?” Izzy on yksi harvoista, joiden kanssa Holly rohkenee vitsailla.

”Kai se tavallaan sitä on.”

”No nyt olen utelias.”

Izzy kaivaa puhelimen esiin. ”Lewis Warwick sai tämän kirjeen. Samoin poliisipäällikkö Patmore. Luepa.”

Hän ojentaa puhelimen Hollylle, ja tämä lukee kirjeen. ”Bill Wilson. Hm. Tiedätkö kuka hän on?”

”AA:n perustaja. Lew kutsui minut puheilleen ja kysyi mielipidettäni. Sanoin että pelaisin varman päälle. Mitä mieltä sinä olet?”

”Blackstonen sääntö. Jonka mukaan –”

”On parempi, että kymmenen syyllistä pääsee vapaaksi kuin että yksi syytön joutuu kärsimään. Blackstone oli asianajaja. Tiedän hänestä, koska suoritin oikeustieteelliseen valmistavat kurssit Bucknellin yliopistossa. Luuletko, että kirjoittaja voisi olla juristi?”

”Oletus taitaa olla hatara”, Holly sanoo, mutta ystävällisesti. ”Minä en ole suorittanut yhtäkään oikeustieteen kurssia ja silti tiesin Blackstonen säännöstä. Sanoisin että se kuuluu jossain määrin yleissivistykseen.”

”Imet tietoa kuin pesusieni”, Izzy sanoo, ”mutta hyvä pointti. Lew Warwick luuli ensin, että sitaatti on Raamatusta.”

Holly lukee kirjeen uudestaan. Hän sanoo: ”Minusta kirjoittaja voi hyvinkin olla harras. AA:ssa painotetaan kovasti Jumalaa ja puhutaan häneen turvautumisesta. Ja mieti kirjoittajan lainaamaa nimeä ja sovituksen ajatusta... joka on hyvin katolilainen.”

”Se rajaa potentiaalista joukkoa... sanoisin puoleen miljoonaan”, Izzy huomauttaa. ”Eipä paljon auta, Gibney.”

”No sitten arvaan umpimähkään: voisiko kirjoittaja olla vihainen Allan Duffreyn takia?”

Izzy taputtaa äänettömästi.

”Vaikkei hän mainitse nimeä –”

”Tiedetään, tiedetään, meidän herra Wilsonimme ei mainitse nimeä, mutta Duffrey vaikuttaa todennäköiseltä. Pedari murhataan vankilassa, ja sitten paljastuu, ettei hän ollutkaan pedari. Ajoitus osuu kutakuinkin kohdalleen. Siitä hyvästä tarjoan sinulle tacot.”

”On muutenkin sinun vuorosi”, Holly sanoo. ”Kerro siitä Duffreyn tapauksesta. En tiedä yksityiskohtia.”

”Selvä, mutta lupaa, ettet pihistä sitä minulta ja keksi omin päin, kuka Bill Wilson on.”

”Lupaan.” Holly sanoo vilpittömästi mutta kiinnostuneena. Hän on syntynyt ratkomaan tällaisia juttuja, ja ne ovat johdattaneet hänet hyvin oudoille teille. Hänen arkisessa työkuormassaan on vain se vika, että siihen kuuluu enemmän lomakkeiden täyttämistä ja takausasiamiesten kanssa keskustelemista kuin arvoitusten ratkaisemista.

”Lyhyestä virsi kaunis: Alan Duffrey työskenteli luotonantopäällikkönä First Lake City -pankissa, mutta vuoteen 2022 asti hän oli siellä vain yksi monista konttorirovasta. First City on iso pankki.”

”Niin”, Holly sanoo. ”Olen itsekin sen asiakas.”

”Se on myös poliisilaitoksen pankki ja ties miten monen paikallisen firman pankki, mutta se on sivuseikka. Luotonantopäällikkö jäi eläkkeelle, ja kaksi miestä kilpaili vapautuneesta paikasta, joka oli aivan eri palkkaluokan homma. Alan Duffrey oli toinen ja Cary Tolliver toinen. Duffrey sai paikan, joten Tolliver järjesti hänelle tuomion lapsipornosta.”

”Kuulostaa ylireagoinnilta”, Holly sanoo ja näyttää yllättyneeltä, kun Izzy purskahtaa nauruun. ”Mitä? Mitä minä sanoin?”

”Tuo oli ... niin Hollya. En sano, että tuota minä sinussa rakastan, mutta ajan mittaan saatan oppia rakastamaan sitä.”

Hollyn kulmat ovat edelleen kurtussa.

Izzy kallistuu lähemmäksi edelleen hymyillen. ”Holly, sinä olet deduktiivisen päättelyn ihmelapsi, mutta joskus minusta tuntuu, että sinulta lipeää ote siitä, mikä rikollisten motivaatio oikeasti on, etenkin niiden, joilla on ruuvi löysällä kiukun, katkeruuden, vainoharhaisuuden, epävarmuuden, kateuden, mustasukkaisuuden tai minkä lie takia. Cary Tolliverin yhtenä motiivina oli raha, kun hän teki sen mitä väittää

tehneensä – totta kai oli – mutta olen varma, että tekoon oli muitakin vaikuttavia tekijöitä.”

”Eikös hän avannut suunsa vasta sen jälkeen, kun Duffrey oli murhattu?” Holly kysyy. ”Otti yhteyttä siihen törkyä tonkivaan podcastaajaan.”

”Hän väittää ottaneensa asian puheeksi *ennen* kuin Duffrey murhattiin. Helmikuussa, kun sai tietää, että hänellä on parantumaton syöpä. Hän lähetti apulaissyöttäjälle tunnustuskirjeen ja väittää, ettei tämä pannut tikkua ristiin. Siksi hän lopulta kakisti kaiken ulos Buckeye Brandonille.”

”Siinä voisi olla mainitsemasi sovitusmotiivi.”

”Hän ei kirjoittanut tätä”, Izzy sanoo ja naputtaa puhelimensa näyttöä. ”Cary Tolliver on kuolemansairas ja hänellä on hyvin vähän elinaikaa jäljellä. Tom ja minä menemme jututtamaan häntä tänään iltapäivällä. Eli minun pitää hakea meille sapuskat.”

”Tuplasti tartarikastiketta minulle”, Holly sanoo Izzyn noustessa.

”Sinä se et koskaan muutu.”

Holly katsoo häntä, pieni nainen, jolla on harmaantuva tukka ja vieno hymy. ”Se on minun supervoimani.”

3

Sinä iltapäivänä Holly täyttää työhuoneessaan vakuutuslomakkeita. Hän ymmärtää, miten turhaa on vihata isoja vakuutusyhtiöitä, mutta ne ovat silti ehdottomasti hänen kakkalistallaan, eikä hän voi sietää niiden tv-mainoksia. On vaikea vihata Progressive-vakuutusyhtiön Flota, varsinkin Jerome Robinsonin kerran tokaistua ”Hän muistuttaa hiukan sinua, Holly!”, mutta on helppo vihata Dougia ja tämän typerää Limu Emuaan ja Allstaten Mayhem Guyta. Holly inhosi Aflac Duckia ... joka ei onneksi enää esiinny mainoksissa, ja GEICO Cavemania (ei toki ole poissuljettua, etteivätkö sekä ankka että luolamies tekisi comebackin). Holly on ollut työssään tekemisissä monien firmojen vakuutustarkastajien kanssa ja tietää heidän suuren salaisuutensa: hymyt hyytyvät heti, kun yhtiölle esitetään korvausvaatimus, etenkin iso sellainen.

Tämän iltapäivän lomakkeet ovat vakuutusyhtiöltä nimeltä Global Insurance, jonka tv-mainoshahmo, puhuva aasi Buster, hirnuu ärsyttävästi ihaata. Buster virnuilee Hollylle joka ikisestä lomakkeesta isot ja jotenkin hävyttömät hampaat ikeniä myöten irvessä. Holly inhoaa

lomakkeita, mutta ilahtuu huomattessaan, että Globalin puhuva aasi joutuu kohta pulittamaan korvauksen murtoavarkaiden viemistä koruista arvoltaan kuusi- tai seitsemänkymmentätuhatta dollaria miinus omavastuu. Ellei Holly sitten onnistu löytämään koruja. ”Ei nuolaista ennen kuin tipahtaa”, Holly sanoo, vaikkei kukaan ole kuulemassa, ja naurahtaa.

Puhelin soi, mutta ei työpuhelin vaan yksityinen. Holly näkee näytöllä Barbara Robinsonin kasvot.

”Hei, Barbara. Mitä kuuluu?”

”Hyvää! Tosi hyvää.” Ja siltä Barbara kuulostaakin, suorastaan pursulta. ”Minulla on ihania uutisia!”

”Pääsitkö bestsellerlistalle?” Se olisikin mainio uutinen. Barbaran veljen kirja nousi *Timesin* listalla yhdenneletoista sijalle eikä siis yltänyt kymmenen kärkeen, mutta sijoitus oli silti hieno.

Barbara nauraa. ”Runoteokset eivät nouse listoille, paitsi Amanda Gormanin runot. Minun on tyydyttävä Goodreadsin neljään tähteen.” Lyhyt tauko. ”*Melkein* neljään.”

Hollyn mielestä hänen ystävänsä kirja ansaitsisi viisi tähteä Goodreadsissa. Ainakin hän antoi sille viisi. Kahdesti. ”Eli millaisia uutisia?”

”Olin tänään K-POPin yhdeksästoista soittaja ja sain kaksi lippua Sista Bessien konserttiin! Siitä ei ole vielä edes ilmoitettu!”

”En taida tuntea”, Holly sanoo... vaikka *melkein* tunnistaa nimen. Varmaan hän muistaisikin, ellei pää olisi täynnä vakuutusksymyksiä, jotka on lähes huomaamattomasti muotoiltu vakuutusyhtiötä suosiviksi. ”Pidä mielessä, että minua alkaa ikä painaa. Minun kohdallani popmusiikin tuntemus ja siitä nauttiminen päättyivät suunnilleen Hall and Oatesiin. Se pellavapää oli minusta paras.”

Häntä ei myöskään voisi vähemmän kiinnostaa räp tai hiphop. Holly arvelee, että saattaisi pitää niistä, jos hänellä olisi nuoremmat ja terävämmät korvat (häneltä jää paljon riimejä ymmärtämättä) ja jos hän olisi paremmin perillä niistä artisteista, joiden asfalttiserenadeja Barbara ja Jerome kuuntelevat, artisteista joilla on eksoottisia nimiä kuten Pos’ Top, Lil Durk ja YoungBoy Never Broke Again – se on Hollyn suosikki, vaikkei hänellä ole hajuakaan, mistä YoungBoy NBA räppää.

”Holly, sinun *kuuluisi* tuntea se, se on sinun nuoruudenajaltasi.”

Auts, Holly ajattelee. ”Laulaako hän soulia?”

”Joo! Soulia ja gospelia.”

”Okei, nyt tiedän”, Holly sanoo. ”Eikö hän levyttänyt coverin Al Greenin biisistä ’Let’s Stay Together’?”

”Joo! Se oli ihan mieletön hitti! Laulan sitä karaokessa! Esitin sen livenä kevättansseissa lukion viimeisellä.”

”Kuuntelin lapsena radiosta Q102:ta”, Holly sanoo. ”Ohiolaisia rokka-reita, Devoa, Chrissie Hyndeä, Michael Stanleytä ja monia muita, mutta he olivat valkoisia. Q:lla ei juuri soitettu mustaa musiikkia, mutta sen coverin minä muistan.”

”Sista Bessie aloittaa comeback-kiertueensa täältä. Mingo-salista. Kaksi konserttia, kumpikin on loppuunmyyty. Ja minulla on liput ja ... *backstage-passit!* Tule minun kanssa, Holly. Sano kiltti että suostut!” Nyt Barbara jatkaa maanitellen: ”Hän laulaa myös gospelia, ja minä tiedän, että sinä diggaat sitä.”

Se on totta. Holly fanittaa isosti Blind Boys of Alabamaa ja Staple Singersia, etenkin Mavis Staplesia, ja vaikka hän muistaa vain hämärästi Sista Bessien ja suurimman osan muusta ysärimusiikista, hän suorastaan rakastaa 60-luvun vanhaa kunnon soulia, Sam Cookea ja Jackie Wilsonia. Myös Wilson Pickettiä. Holly yritti kerran mennä Wicked Pickettin konserttiin, mutta äiti ei päästänyt. Ja nyt kun Mavis Staples tuli mieleen ...

”Hän käytti 80-luvulla nimeä Little Sister Bessie. Siihen aikaan kuuntelin WGRI:tä. Se oli pieni AM-asema. Lähetykset lopetettiin aina auringonlaskun aikaan. Siellä soitettiin gospelia.” Holly kuunteli GRI:tä vain, kun äiti ei ollut kotona, koska monet esiintyjät, esimerkiksi BeBe & CeCe Winans, olivat mustia. ”Muistan kun Little Sister Bessie lauloi kappaleen ’Sit Down, Servant.’”

”Se oli varmaan ennen kuin hänestä tuli hirmu kuuluisa. Kun hän lopetti esiintymisen, hän levytti vain yhden albumin, ja sillä on pelkkää gospelia. *Lord, Take My Hand.* Äiti soittaa sitä usein, mutta minä tykkään Sista Bessien muista levyistä. Holly, sano että lähdet! Se on Bessien eka konsertti ja siellä on varmasti tosi kivaa.”

Mingo-sali tuo Hollyn mieleen ikäviä muistoja, jotka liittyvät ihmispetoon nimeltä Brady Hartsfield. Barbara oli paikalla, mutta hän ei ollut kumauttanut Bradyä vaan Holly. Ikävistä mielle yhtymistä huolimatta hän ei pysty koskaan sanomaan Barbaralle ei. Tai Jeromelle. Jos Barbara olisi kertonut, että hänellä on kaksi lippua YoungBoy NBA:n konserttiin, Holly olisi suostunut. (Luultavasti.)

”Milloin?”

KOLMETOISTA VIATONTA.

KOHTALON ARVALLA VALITTUJA.

**KAIKKI MATKALLA
KUOLEMAAN.**

9 789520 475444

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7544-4